

й се доближи до нея, погали я по главата и кротичко я запита:

— Защо не ми кажешъ, дете, какво има?

Анка избърса насълзенитѣ си очи, въздъхна, погледна навънъ и тихичко започна:

— Днесъ учителятъ влѣзе въ стаята много измжченъ. Прочетохме молитвата, наредихме се, обаче той, вмѣсто да ни се усмихне както другъ пжтъ, разхожда се изъ стаята съ наведена глава. Ние бѣхме въ недоумение. Отъ последнитѣ чинове започнаха да шушукатъ... — Боленъ, боленъ трѣбва да е. Учителятъ дочу това, издигна глава и все тѣй угриженъ каза: Не, деца, азъ не съмъ боленъ, но вчера видѣхъ нѣщо тѣй трогателно, че още не мога да се успокоя. Такова нещастие и то съ толкова малко дете...

— Учителю, — обади се любознателниятъ Пенчо — за какво дете говорите?

— Вчера, като излѣзохъ отъ училище, поискахъ да се разходя извънъ селото. Опжтихъ се къмъ гората. Дишахъ дълбоко чистия въздухъ, вгледвахъ се въ всичко и си мислѣхъ — какъ всичко е нагласено въ природата, каква велика тайна се крие въ нея!

Изведнѣжъ ми се чу детски плачъ и човѣшки стжпки. Не повѣрвахъ на ушитѣ си. Вслушахъ се по-добре. Наистина — детски плачъ. Тръгнахъ по посоката на гласа. Не вървѣхъ дълго и се спрѣхъ предъ едно 6—7 годишно момиченце — кадънче. Като ме видѣ, то изплака по-силно и се обърна да бѣга. Ускорихъ крачкитѣ си и го стигнахъ. Уловихъ го за ржката. То треперѣше и все тѣй силно плачеше. Питавъ го — кжде отива, какъ му е името — нищо не отговаря. Поведохъ го къмъ село и нищо по-вече не го питахъ. Заведохъ го въ стаята си. Запалихъ лампата и печката, защото бѣше все още хладно. Вгледахъ се въ лицето на малкото момиченце. Лицето му говорѣше, че то е прекарало голѣми страдания. Азъ се доближихъ до него и кротичко го попитахъ за името,